

14. sep. 1843

FAKTA

Dato:

14. sep. 1843

Sidetæl:

Dagbog A, side 146-147

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:

Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 153-154;

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af

et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og

kærlighed, København 2018, s. 162

TRANSSKRIFTION

14 September 1843.

Den Forandring det er at komme til Byen, naar man har tilbragt lang Tid paa Landet, kjender jo enhver. Iaften kom jeg med Dagvognen fra Sorø – Alverden strømmede ud til Tivoli,¹ hvor farvede Lamper og Stads af alle Slags straaledede ud fra, Byen vrirmede af Folk, Alle pyntede, Omnibusser fore frem og tilbage, der var en Raaben, Støi og Allarm; Kudskene blæste lystige Stykker, Huse og Gaarde vare malede op; jeg saae endog stærke Farver paa nogle – kort, Alt saae ud som Festlighed og Glæde, og, i mit Bryst, hvilken rædsom Forskjel – jeg skal nu begynde det eensomme Liv, jeg [overstreget: for] tidligere har ført; min Moder² faaer jeg ikke at see daglig paa mit Kammer som sidste Vinter, hun maa blive hos de Gamle.³ Jeg forestillede mig selv: Du har jo alt hvad du behøver til dit Arbeid, nu skal du leve og ikke længes – jeg saae hende⁴ atter, var i flere Dage paa Vedby Gaard, jeg havde Leilighed flere Gange at tale med hende, naar hun om Morgenen spadserede i Haven, hun kom af sig selv hen til mig, talte med mig eller bragte mig Blomster, som hun opfordrede mig •147• til at tegne; men – jeg var undseelig og taus, torde ikke engang bede om Lov at spadserere med hende, nei, nei, nei! vi passe ikke for hinanden, Herremandens Datter og den fattige Maler – Hun er elskelig, men vi maa skilles, og hvorfor? var jeg hende ikke oprigtig hengiven – var min Kjærlighed til hende ikke reen og uskyldig – Skjæbnen har sat os i forskjellige Forhold og dem kan man ikke trodse; jeg føler Umuligheden af at jeg kunde vinde den Piges Godhed og hendes Families i den Grad, at de ingen Hindringer vilde lægge i Veien for mig mit Ønske. Disse Tanker beskjæftigede mig hele Dagen idag, og, i den Stemning kunde den jublende Stad ikke tage sig anderledes ud end som: et rasende Sodoma med væmmelige Karikaturer, vanskabte af Armod og al Elendighed, saadan som man aldrig seer det paa Landet. Jeg glæder mig nu ved det tomme Huus, jeg er ene og Ingen skal forstyrre mig i mine Drømmerier, hvor altid den elskelige LMN er min Brud, skjøndt jeg veed: det skeer aldrig i Verden.

¹ Københavns Tivoli var endnu ikke en måned gammel, idet haven første åbnede 15. august 1843.

² Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

³ Lundbyes morfar og mormor, Emanuel Bonnevie (1763-1846) og Mormor Anna Olava Bonnevie, f. Gundersen (1764-1847), der boede i Kalundborg.

⁴ Louise Neergaard (1816-1895).

14 September 1843.

Den Forandring det er at komme til Bogen, naar
man har tilbragt lang Tid paa Landet, kjendes
jo enhver. Daften kom jeg med Sagenen fra
Loro - Albuken strømmede ind til Tivoli, hvor per-
vide Lampes og Stads af alle Slags straalende ind
fra; Bogen vrindede af Folk, Alle pigetede, Om mi-
hæser fore frem og tilbage, der var en Paden, Her
og Allim; Kudsene blest lystige Stykker, Bluse
og Gaarde vare maalede op; jeg saae endog stærke
Færser paa nogle - kort, Alt saae ind som Festlig-
hed og Glæde, og, i mit Brjost, hvilken vadsom
Forskjel - jeg skal nu begynde det eensomme her,
jeg for tidlige har føit; min Moder faer jeg ikke
at see daglig paa mit Kammer som sidste Omtte,
hvor man maer blive hos de gamle. Jeg forestillede mig
selv: Du har jo nu alt hvad du behøver til dit
Arbeid, nu skal du leve og ikke længe - jeg saae
hende atter, var flere Dage paa Nodig Gaard, jeg
haade Lidelighed flere Gange at tale med hende, men
hvor om Aften Morgenen spæd vrede i Haven,
hvor kom af sig selv hen til mig, talte med mig
eller traagte mig Blomster, som hun opfordrede mig